

svazek 27

KNIHOVNIČKA

Meduňky

Tajemno
kolem nás

Miroslava Mašková

Tajemno
kolem nás

Tajemno kolem nás

Miroslava Mašková

Meduňka

Svazek 27/15

© Miroslava Mašková, 2015

ISSN 1804-655x

ISBN 978-80-905889-2-9

PŘEDMLUVA

Držím v ruce novou knížku mé kolegyně, pacientky a přítelkyně doktorky Maškové. Pověřila mne věru těžkým úkolem, napsat předmluvu. Cítím tu odpovědnost, odpovědnost, jakou cítili kmotří dětí v dobách, kdy čas nebyl vymknut z kloubů jako v dnešní hektické době. Je to opravdu pocit, jako bych držel dítě. Lehce až mrazí – vždyť donedávna kniha neexistovala, jen v hlubinách moudré duše autorky. Myšlenka se však stala skutekem, zhmotnila se. Zním paní doktorku více než dobře. Je ryzí, úžasná ve svých slovech i jednání. I v dobách bolesti těla její úžasný duch jí zabránil naříkat a vítězil tak nad tělem. Vždy ji znám jako noblesní dámu, dosud nikdy jsem ji neviděl bez úsměvu. Více takových lidí do dnešní doby. Pokaždé kolegům a studentům říkám, že dobrý terapeut neléčí jen bolest těla, kterou mu klient „prvoplánově“ nabídne. Dobrý terapeut léčí i psychiku klienta. A ten skutečně dobrý terapeut pak i jeho duši. Nevím, zda to mí studenti pochopili, ale paní doktorka Mašková netoliko že pochopila, ona tak jedná.

V dnešní přetechnizované době je mi stejně jako jejím klientům sympatický i vztah, který má k technikám, jimž se stalo módou říkat techniky alternativní. Ale ony nejsou alternativní, jsou to techniky tradiční, které jsme jen pozapomněli v naší pýše a víře ve všemocnou moc techniky a chemie. Jenže chemie ani technika nejsou všemocné, a proto i naši klienti nyní požadují, a po právu, aby jejich terapeut skloubil znalosti současné s tradicí. A dobří terapeuti tak činí. A paní doktorka Mašková tak nejen koná, ale je současně schopna předávat své vědění i dru-

Meduňka

hým a ráda tak dává. A ještě k tomu v podobě, že lze číst prvoplánově, ale také hledat mezi řádky, jako když se rýžuje zlato. Zlato vědění, pokory, úcty k životu ve všech podobách.

Knihy mají své osudy, to věřili již starověcí autoři. Přeji této knize osud dobrý, osud knihy, která pohladí co nejvíce duší. Má na to.

*MUDr. Miroslav Procházka,
odborný lékař pro rehabilitaci a fyzioterapii*

ÚVOD

Největší tajemství je v nás samých – až na dně naší duše. Tam je ukryt pramen veškerého poznání.

Miroslava Mašková

Jsem kniha a skrývám v sobě příběh života, zahalený tajemstvím a moudrostí věků. Je cosi mezi nebem a zemí – něco tajemného, záhadného a nevysvětlitelného. Je tomu tak od pradávna. Jevy plné tajemství a záhad byly vždycky přitažlivé a lidé se jim snažili přijít na „kloub“. Chtěli je vysvětlit svým vlastním rozumem. Přišli však na to, že všechno rozumem vysvětlit nejde a že něco je třeba ponechat fantazii, citu a vlastní intuici. A já si myslím, že je to dobře, protože asi každý z nás má rád nějaké to tajemství.

Každý z nás má své vlastní sny a touhy a čekáme a moc si přejeme, aby se nám splnily. Život je krásný, protože v sobě skrývá velké tajemství. „Co je to tajemství?“ ptáme se. Všichni po něm toužíme. Láká nás a vábí. Vzbuzuje v nás pocit důležitosti, vážnosti i obav zároveň. Toužíme poodhalit roušku tajemna a nahlédnout, co se za ní skrývá. Tajemné věci jsou vždycky prosté, jednoduché a obyčejné, ať tomu chceme věřit nebo ne. Pouze člověk svými myšlenkami a představami pro ně vytváří onu neprůhlednou roušku, která nás uvádí do světa záhad a tajemství. Celý náš život se skrývá v hlubinách tajemství. To ho činí tolik přitažlivým a dodává mu půvab i kouzlo. Každý den je pro nás tajemstvím, protože nevíme, jaký bude a co nás v něm čeká. A tak den za dnem odhalujeme nová a nová tajemství.

Pramen štěstí může člověk nalézt jen ve svém nitru. To, co náš život dělá krásným, je neviditelné – láska, pravda, pokora, odvaha. To je největší tajemství. To je ten křehký poklad, který se skrývá v hloubi naší duše. Dospět k němu můžeme hlubokým poznáním a trpělivostí. Zdá se, že není nic křehčího a krásnějšího.

Život každého jedince je školou, v níž se neustále musí učit. Jsme žáky, kteří musejí skládat zkoušky z toho, čemu se naučili dříve, než je jim předloženo učivo obtížnější a dovoleno postoupit výš. Je to, jako bychom měli přečíst knihu o třech kapitolách. Nejprve musíme poznat všechno, co se týká hmoty, vztahu těla, duše a ducha. To všechno je obsaženo v kapitole první, v níž začínají číst všichni začátečníci. V kapitole druhé se seznámíme s přírodními a vesmírnými zákony a v kapitole třetí se zákony duchovními. Pozemský život je pouhé divadlo, opona se vždy vytahuje a padá. Úloha, kterou musíme splnit, je pro každého z nás jiná. Každý musí kráčet svou vlastní cestou a překonávat zvláštní překážky. Cíl je však pro nás všechny stejný. Na konci všechny cesty splynou v jednu – jako řeky vlévající se do moře. Každá z nich vede k cíli. Myslím si, že pravda je svrchovaná, a proto ji může celou pochopit jenom bytost svrchovaná. Člověk může pochopit a poznat jen část pravdy, protože je zahalen hustými závoji nevědomosti, které mu brání v jejím odhalení. Čím více se nám ji daří odhalovat, docházíme k přesvědčení, že tajemství pro zasvěceného člověka neexistuje. Za věci tajemné považujeme jevy nám nevysvětlitelné, sahající až za obzor našeho poznání. Albert Einstein k tomu řekl:

„Nejkrásnějším zážitkem je setkání s tajemnem. Je původem každé vědy.“ Podobně to vyjádřil i Sokrates již před 2400 lety, kdy přiznal, že zkoumání a hledání jsou pro něj počátkem každé filozofie. Každé filozofické nebo náboženské učení je jen pouhým pokusem o poznání pravdy. Člověk, který chce stoupat ve svém vývoji vzhůru, se nesmí nechat spoutat žádnými teoriemi a učením, ale musí si zachovat svou nezávislost a sám kráčet

cestou za poznáním. Jenom tak se může vlastním zkoumáním a bádáním dostat výš a výš.

Všechno, co vidíme, je pouze skořápka a odlesk toho skutečného. Málokdy vidíme to, co je důležité... Někdy mám pocit, že se snad bojíme to vidět, a raději si nacházíme různé výmluvy a logická zdůvodnění, proč to není možné. To nejdůležitější je neviditelné. Musíme tedy hledat svým srdcem, protože naše oči jsou slepé. My sami jsme zodpovědní za svůj život a cesty, po nichž kráčíme.

Lidé by neměli hledat tajemství Země hluboko na mořském dně, kam jsou ochotni se ponořit, nebo vysoko – až na vrcholu hory, kam se snaží vystoupit, ale měli by poklady a tajemství objevovat sami v sobě, ve svém nitru. Každý člověk nosí v sobě krásnou knihu plnou tajemství. Je třeba ji otevřít a začít v ní číst, abychom lépe poznali sami sebe.

*Správně vidíme jen svým srdcem.
Co je důležité, je očím neviditelné.
Lidé zapomněli na tuto pravdu,
ale ty na ni nesmíš zapomenout.
Stáváš se navždy zodpovědným za to,
cos k sobě připoutal.*

A. de Saint-Exupéry /Malý princ

ČLOVĚK A SVĚT

Historie lidstva je nepřetržitým bojem světla proti tmě. Proto je nesmyslné přemýšlet o otázce, jaký užitek máme z vědění. Člověk chce znát, a jestliže toto přání ztratí, přestává být člověkem.

Fridtofof Nansen

Od nepaměti se zamýšlíme nad vztahem člověka k přírodě a vesmíru. Odpovědi se lišily podle dosaženého stupně poznání a míry svobody lidského myšlení. Zdá se, jako by celé lidské dějiny byly prostoupeny dvojí touhou – na jedné straně nalézt co nejpřesnější odpověď na danou otázku a na straně druhé její nalezení co nejvíce oddálit, a už ze strachu z pravdy nebo z touhy využít k ovládnání lidí i ta nepatrná zrnka a střípky mozaiky, které se v průběhu staletí podařilo lidem objevit.

Rozmach vědy a techniky v posledních desetiletích, překonání informačních bariér, úzká specializace vědních oborů, globální problémy, před kterými lidstvo stojí, nevyřešily odvěký problém vztahu člověka k přírodě a okolnímu vesmíru, ale v mnoha směrech jeho konečné řešení zkomplikovaly a oddálily. Ale nebyl by to člověk, který jednou rukou přírodu ničí, aby druhou rukou netoužil najít a pochopit všechna její tajemství.

Je to jeho jediná šance. Pokud pochopí, kde je jeho místo v kruhu přírodních a vesmírných zákonů, má šanci přežít. Času však již není nazbyt – kruh lidského druhu se pomalu uzavírá. Proto je nezbytně nutné zmobilizovat a hledat řešení nejen ve výsledcích vědeckého výzkumu a technické dokonalosti, ale je nutné se i vrátit zpět a hledat ve všech dostupných duchovních

pramenech zrnka pravého duchovního poznání – to vše tvoří jednotlivé korálky, které navlečené na šňůru poznání se nakonec spojí v kruh, jenž se buď uzavře, nebo jako spirála bude pokračovat v čase dál k vyšším vývojovým stupňům.

Naši předkové zjistili, že člověk je analogií vesmíru. Proto nazývali člověka mikrokosmem (malým světem) a vesmír makrokosmem (velkým světem). Co z toho vyplývá? Abychom poznali běh života ve vesmíru, je třeba, abychom zkoumali sami sebe, a naopak – k poznání zrození, života a smrti je nutno studovat tyto jevy v okolním světě. Naši předkové dospěli k poznání, že člověk je jedinou bytostí, která se jenom našim omezeným smyslům jeví jako rozdělená do různých osobností. Je to stejné, jako by si každá kapka v moři o sobě myslela, že je bytostí oddělenou, ačkoliv splývá se všemi ostatními a tvoří velký nekonečný oceán. I v tomto případě se znovu objevuje vztah mikrosvěta a makrosvěta. Připadá mi, že tento svět i vesmír, který vnímají naše smysly, jsou takřka jediným atomem Nekonečna, který se promítá do úrovně našeho vědomí. A uvnitř tohoto úzkého ohraničení, určeného spleť našeho vědomí, pracuje náš rozum, který není schopen jít za hranice lidského poznání. Proto člověka hnala odedávna touha po poznání tajemných, neznámých věcí a jevů. Všechno, co nás obklopuje, je energie. Říkají to vědci od začátku století, stejný názor mají ezoterikové. Všechno kolem nás je energie a každá energie má svou frekvenci a svůj rytmus. Naše hmotné tělo zná jen pět smyslů, kterými je vědomí spojeno s vnějším světem. Při vší dokonalosti jsou naše smysly hrubé a nedokonalé, aby mohly vnímat věci nehmotné jako energii – lidský magnetismus či elektřinu. Obojí to jsou síly přírodní. Z mnohých úkazů víme, že vedle hmotného světa, který můžeme poznat svými fyzickými smysly, existuje svět mimosmyslový čili transcendentální, našim smyslům nepřístupný. Svými fyzickými smysly tedy vnímáme jen určité frekvence energií. Jsou frekvence, pro něž nemáme žádný smysl, nebo jsme zapomněli, že jsme měli takové smysly. Každý z našich smyslů je schopen

registrovat různé frekvence, ale vnímáme jimi jenom malou část energií – např. energii radioaktivity vůbec nevnímáme. Vědě se částečně podařilo odhalit existenci neviditelných paprsků a neslyšitelných zvuků, ale přece jenom není schopna překročit určité hranice lidského poznání. Také energii astrální, mentální a duchovní běžní lidé nevnímají. Proto musíme své smysly rozvíjet, abychom jimi mohli stále více a více vnímat. U člověka rozlišujeme dvojí vědomí: empirické s fyziologickou časovou mírou či hodnotou a transcendentální – duchovní s vlastní mírou a hodnotou.

Vědomí většiny lidí dnešní doby je soustředěno v mozku, a tak žijí, dá se říci, pouze v podkroví svého domu. Časem se přesvědčí o tom, že mozek není nejdůležitější částí domu, který je člověkem obýván, ale že centrem života je duchovní srdce, které se nachází uprostřed našeho hrudníku. Jestliže člověk si svým vědomím nezvolí srdce za své sídlo, stává se, že jeho vědomí je od života odtrženo, až zcela zanikne.

Těm, kteří chtějí rozvinout svou intuici, bych ráda doporučila, ať se snaží myslet svým srdcem, a ne hlavou. Ať den co den zkoušejí ponořit se do hlubin svého srdce, otevřít je dokořán lásce, pravdě, jistotě, moudrosti, síle... Jejich vědomí se v něm pevně usadí. Zpočátku tam uvidí jenom tmu. Ale když vytrvají, spatří tam hodně hluboko světlo, které vysílá své paprsky jako hvězda, a pak v něm uzří minulost, přítomnost i budoucnost. Orientální filozofie říká: „Osud si tvoří každý sám.“ A mně nezbyvá nic jiného než tuto starou moudrost potvrdit.

Člověk touží po poznání tajemného, tajeného, intimního zákulisi života. Je to touha po poznání, odhalení pravdy i získání zkušeností, aby mohl kráčet po své vývojové dráze dál.

Jsou jisté události v životě každého člověka, které se musí stát a které jsou neměnnými hlavními body v jeho životě. Těm se nikdo nemůže vyhnout. První je čas a místo narození. Druhý je eventuálně stav manželský, třetí – nejdůležitější – je nalezení svého duchovní učitele (gurua) a čtvrtý je fyzická smrt. Ten, kdo

najde svého učitele v mládí, má karmu dobrou, kdo ve stáří, má ji méně dobrou. Myslím si, že všechny tyto události musí přijít v určený čas, a nelze je měnit. Je dán konečný cíl a životní poslání člověka, a ty jsou neměnné. Cesty však k nim vedou různé.

Běh života a jiné menší události může člověk ovlivňovat svým rozhodnutím, stejně tak si volí cestu, kterou půjde ke konečnému cíli. Měl by se vždy umět rozhodnout mezi dobrem a zlem. Život mu k tomu dává šanci. Jsem přesvědčena, že člověk je na světě proto, aby se naučil milovat a poznávat všechno kolem sebe. Dostal zázračný dar svobody a svobodného rozhodování při každém novém životním kroku. Svobodná vůle žádného člověka nesmí být porušena. Musíme se rozhodnout k činu z vlastní vůle, a nikoliv nějakým nátlakem nebo zákrokem. „Mistři Světla“, guruové a duchovní učitelé hledají, potkávají a vzdělávají pouze ty, kteří se svobodně rozhodli jít cestou za světlem a láskou. Vždy platí známé ezoterní pravidlo: Je-li žák připraven, učitel vždy přijde. Žák musí jenom trpělivě čekat a učit se.

Člověk je duchovní bytostí stvořenou k obrazu božímú. Proto Bůh přebývá v něm samém. Každý člověk má tedy v sobě nekonečnou moudrost, moc, lásku, radost, pravdu, zdraví, ctnost a bohatství. Lidé by si měli uvědomit, že nejsou pouze tělem, které je jen jejich majetkem, protože naše tělo onemocní, jestliže se zabýváme špatnými myšlenkami. Jsme duší, která je součástí Boha, duchovním bytím. Proto jsme vždy zdraví. Nemoci, které se časem v našem těle objeví, jsou následkem našeho špatného myšlení. Správné myšlenky však nepřipustí žádnou nemoc, protože žijeme v souladu s nejvyšším vesmírným zákonem a řádem.

Kde je světlo, tam tma nemá žádnou moc. Špatné myšlenky pocházejí ze špatného v nás samých a budou v naší mysli vládnout tak dlouho, dokud budeme nevědomými a nepoznáme pravdu. Poznáme-li pravdu, že naše pravé bytí je obrazem božím, a budeme-li stále lepší, poznáme dokonalejší lidi a v našem životě se všechno změní k lepšímu, protože stejné přitahuje